

κρίνω, προσέθετο ἡ διηγούμενη ἡμῖν ταῦτα κυρία, νὰ εἰπωδτι ὃ ἐν λόγῳ σὺ ζυγος ἀνέσπασε μετὰ προσοχῆς τὴν ῥίζαν ἐκείνην, ὅτι διετήρησεν αὐτὴν εὐλαβῶς μέχρι τοῦ ἀκολουθοῦ ἔαρος, ὁπότε καὶ μετεφύτευσε αὐτήν, καὶ πῶς τοιοῦτο τρόπῳς ἤρξατο ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τοῦ καπνοῦ, διαδοθείσης τῆς χρήσεώς του ὑπὸ τοῦ πρώτου καπνίσαντος ἐκείνου συζύγου. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ἀνακαλύψεων ἀδικεῖ πολλάκις, καὶ ὅτι τὴν ἡδονὴν τῆς ἀπολαύετε σήμερον ῥοφῶντες τὸν εὐώδη καπνὸν τὴν ὀφείλετε εἰς ἡμᾶς τὰς γυναῖκας, διότι ἐκ καρδίας γυναικὸς ἐβλάστησε τὸ πρῶτον τὸ φυτόν τοῦ καπνοῦ.

Εὐχαριστήσαμεν τὴν κυρίαν διὰ τὴν τερπνὴν διήγησιν τῆς, προσθέντες ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐτι μᾶλλον δῆλον γίγνεται, ὅτι ἡ γυναικεία καρδία καπνοῦς πάντοτε προώριστα νὰ παρέχῃ ἡμῖν.

I. X. K.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

«ΕΜΝΗΣΘΗΝ ΗΜΕΡΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ...»

Εἰς τὸ κύπελλον τοῦ βίου ἂν ἡ ἄψινθος ἐτέθη,
ἂν πολλάκις μᾶς ναρκώνῃ ἀμεριμνησίας μέθη,
ἀλλ' εἰς τὸν βυθὸν ποσάκις τὸ τῆς μνήμης μέλι
(μένει
καὶ γλυκύτατα ἐνστάζει καὶ τὴν ὑπαρξιν εὐφραίνει;

Δὲν ναρκώνει αἰωνίως τὴν καρδίαν μας ἡ λήθη
Δὲν ἀκίνητοῦσι πάλλουν τὰ νεανικά μας στήθη.
Μᾶς θερμαίνουν ἀναμνήσεις, μᾶς ἐγείρουν ἐλ-
(πίδες
καὶ μᾶς δίδονται πολλάκις τῆς ἐδῶ 'Εδὲμ αἱ
(κλειδες.

Πῶς νὰ λησμονήσω ἔαρ διελθὸν ὡς ὀπτασία;
Λησμονεῖται ἡ ἀθάνα τῶν παιδίων ἡλικία;
Στρέφομαι καὶ διακρίνω τὴν φυγοῦσαν ἡλικίαν
ὅπως βλέπω εἰς εἰκόνας παρελθόντων ἱστορίαν.

Ἐνθυμοῦμαι! ποῖος βίος! ποῖαι πράξεις μου ἀθῶαι!
Εἰς τὸν νοῦν αἱ ἀναμνήσεις μὲ ἐπέρχονται ἀθρόαι.
Τὸ ἀμεριμνον, τὸ λάλον ἐνθυμοῦμαι τῶν παιδίων
καὶ τὴν ἀμετρον σωρεῖαν τῶν σκοπῶν μου καὶ
(σχεδίων.

Εὐθυμος ποσάκις τρέχων ἐπὶ κεφαλῆς παιδίων
συνεκρότουν μάχας πλείστας ἐναντίον πολεμίων,
ἀντὶ ἵππων τοὺς καλάμους εἰς τὰ σκέλη των ἐ-
χόντων
καὶ σκιρτώντων, ὡς αἱ αἴγες, καὶ ἐμπρὸς ἡμῶν
(πιπτόντων!

Ἀθροίζόμενοι πρὸ ὥρας κάποτε εἰς τὸ σχολεῖον,
πόσα ἐκυοφοροῦμεν σχέδια εἰς τὸ κρανίον!
Πῶς ἠρίθμουν μετὰ στόμφου δονκισωτικὰς των
(πράξεις
καὶ εἰς γέλωτας ἐκίνουν τὰς πεπυκνωμένας τάξεις!

Ὅτε ἤρχετο τὸ Πάσχα, φεῦ! ἡ μνήμη τοῦ μὲ
[σύρει.
Τὰ ὡὰ παιδριοὶ κρατοῦντες ἐν παιδίῳ ὁμηγύρει
μετ' ἀνυπομονησίας ἀνεμένομεν τὴν ὥραν
ὅτε τὸ «Χρὶς ὁ ἀνέστη» ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν

Ἄλλοτε εἰς τοῦ Ὀμήρου δειλῶς βαίνων τοὺς
(λειμῶνας
μόλις φθάνων νὰ ἐγγίσω τοὺς προσγειωτέρους
(κλῶνας,
ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τῶν μύριων ὀπτασίας ἡρουμένης
καὶ ἐσκορπιζον εἰς στίχους ὅ,τι ἔνδον ἦσθαι δόμην.

Εἰς τοὺς τότε δ' ἐρωτάς μου ποῖαν εἶχον ἀσπασίαν!
Ποτ' ἡγάπων Εὐφροσύνην, ποτ' Ἑλένην ἢ Μαρτίαν!
Πότε ταύτην ἐπροτίμων, πότε μ' ἔθελεγεν ἐκείνη!
Πότε ἄλλην παρεκάλουν εἰς ἐμὲ πιστὴν νὰ μείνῃ,

...Ἀφροσύνη! - πῶς ἐπέρων τὰς ἡμέρας μου ἐκείνας
ἄφροντις, μὴδὲ γνωρίζων τὰς πικρίας, τὰς δόνας,
Ἐτερπόμεν κόσμους πλάττων καὶ θριάμβων πυ-
[ραμίδας
ἀνεγείρων μὲ ὀνείρους καὶ μὲ πόθους καὶ ἐλπίδας!

Ματαιότης! στρέφω τ' ὄμμα νῦν μετὰ περιεργείας
καὶ τοὺς φίλους μου δὲν βλέπω ζῶντας πάντας
(νεανία!

Ἄλλους ἔστρωσεν εἰς κλῖνας, φεῦ! ὁ Χόρων
(οἰωνίας
ἄλλους δ' ἔστειλεν ἡ Μοῖρα εἰς ἀξένους κοινωνίας!

Σήμερον δὲ ἐὰν ζῶσιν αἱ μικραὶ μου ἐρωμέναι
ἔγιναν κυρίαι ἤδη, ἀφίλοι σχεδὸν καὶ ξένοι
μὴ τηροῦσαι πλέον μνήμην τῶν ἐρωτικῶν παιγνίων,
ἅτινα ὑπῆρξαν πρώτη ἡδονή μας εἰς τὸν βίον.

...Ἀνεπιστρεπτὰ τοῦ βίου ἡ μικρὰ 'Εδὲμ ἐχάθη
δοῦσά μου κληρονομίαν μεριμνῶν καὶ πόθων πάθη.
Ἀνεπήδησεν ὁ Κώδης εἰς τὴν θέσιν τῶν παγνίων
καὶ ἀνδροῦται εἰς μελέτας τὸ γελῶν πρὶν παιδίον.

Φεῦ! τὴν τήβεννον ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ποικίλῃ
τὴν στολίσασαν τὴν πρώτην ἡλικίαν τὴν αἰμύλῃ
κατεξέσχισεν ὁ χρόνος καὶ μ' ἀφῆκε ῥάκη μόνον
τὸν γλυκὺν τῆς μαρμαριούσης ἀναμνήσεώς των
[στόνον.

(Ἐξ ἀνεκδότου λυρικῆς συλλογῆς τοῦ
T. A.)

ΤΕΛΕΣΙΑΔΙΚΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Μὴ, φιλάρεσκε, νεῖνις, ἔμπροσθέν μου διαβούλης
καὶ ψυχρὸν μοὶ ῥίπτῃς βλέμμα, βλέμμα κόρης
(ὅπως ξέντης
Μὴ πᾶν ἔχνος οὕτω θέλῃς γνωριμίας ν' ἀπαλείψῃς
καὶ τῶν παλαιῶν ἐρώτων τὰ σημεῖα νὰ καλύψῃς
διὰ τοῦτο δὲν ῥίγῃ!

Ἐσέεσα τὴν γαῦρον φλόγα τῶν ἐρώτων μας ἐγώ.

Μὴ μοι σύρῃς τὴν ἐσθῆτα καὶ περῆς, ἀλλόφρων
(κόρη,
ὡς δυνάστις τῶν μειράκων—μὴ πολὺ ἀδιαφόρει.
Δὲν μὲ εἶδες νὰ σοὶ κλίνω, κόρη ταπεινῶς τὸ γόνυ.
Τῶν ἐρώτων μου δὲν εἶσαι ἀντικείμενον σὺ μόνη.
Κόρη γνώριζε λοιπόν:
πᾶν ὥραϊον εἶχα φίλον, τὸ ὥραϊον ἀγαπῶν.

Πρώτη ἤναψας τὴν φλόγα εἰς τοῦ στήθους τὴν
(ἐστίαν.

ἤγειρας εἰς τὴν καρδίαν σὺ τὴν πρώτην τρικυμίαν,
ἀλλὰ σοῦ τὴν ἀσπασίαν ἐννοήσας, δὲν ὑπέστην
καὶ μὲ εἶδες τῶν ἐρώτων τῶν ἀθῶων πυροσδέστην.

Πρὶν ἐπέλθῃ τρυγητὸς
ἔθλασα τὸν στάχυν τοῦτον τῆς καρδίας μου ἐντός.

Μὴ μεγαλαυχῇς! δὲν μ' εἶδες γόνυ ἐμπαθῶς νὰ
(κλίνω
καὶ ἱκεσιῶν πλημμύραν εἰς τὸ ὄμμα σου νὰ χύνω!
Ἄν θυμίαμα οἱ ἄλλοι σοὶ προσέφερν ἐρώτων
καὶ αὐτοὺς, ὡς τροπαιά σου, ἐτυμπάνιζες μὲ κρότον
Ὅμως μὴ τὸ λησμονῇς!

Ἐρωτα ποτὲ δὲν ἤλθον ἐπαιτῶν γοιουκλινής!

Σὲ προγράφω! Κατακτῆσεις δὲν θὰ κάμῃς ἄλ-
[λας πλέον.

Μάτην κάλλη ἀντιτείνεις εἰς τὰς φάλαγγας τῶν
(νέων.

Εἶσαι ἔκπτωτος Ἀνίδας τῆς ἀγάπης! Διε-
[σπάσθη
ὁ τῆς εὐπιστίας θώραξ καὶ τὸ στέμμα σου ἐ-
(θλάσθη.

Προεγράψης ἐνωρίς
καὶ τὴν προγραφὴν σου ταύτην μὲ τὴν σιωπὴν
(κυροῖς.
Α.

ΜΥΘΟΣ.

Φλόξ καὶ καπνός.

Ἔλεγε μίαν ἡμέραν μὲ μεγάλην ἀπορίαν
Ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ τὴν Φλόγα ὁ Καπνὸς μοῦν-
(τ ζ ο υ ρ ω μ έ ν ο ς
«Διατὶ κ' ἐγὼ, μητέρα, δὲν μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν,
Διατὶ κ' ἐγὼ δὲν λάμπω, ἐν ᾧ εἶμαι γεννημένος
Ἀπὸ σὲ τὴν Φλόγα, ἥτις παντοῦ τόσῃν λάμπῃν
(χύνεις...
Καὶ τὸν σκοτεινὸν υἱόν σου διατὶ δὲν τὸν λαμ-
[πρύνεις; η

Ἐμειδίασεν ἐκείνη καὶ ἀπεκρίθη — ὦ παιδί μου,
Ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲν μ' ἐκπλήττει παντελῶς..
Διατὶ δὲν σὲ λαμπρύνει ἡ λαμπρότης ἡ ὀδική μου,
Τὴν αἰτίαν τούτου ὅλοι τὴν εἰξεύρουσι καλῶς...

Ἀκουσον λοιπὸν, Καπνέ μου, τί φρονοῦσι περὶ
(τούτου...

—Καὶ εἰς τοῦτο πᾶς μ ε γ ά λ ο ς καλὸν εἶναι
(νὰ πεισθῇ—

Ἐκαστος διὰ νὰ λάμπῃ εἶνε χρεὶ' ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ
Ν ἀποκτήσ' αὐτὴν τὴν λάμπην... ὅχι νὰ τὴν δα-
(ναισθῇ...

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ νὰ ἀναδειχθῶσι
Δὲν ἀρκεῖ ἀπὸ ἐνδόξους κ' εὐγενεῖς νὰ γεννηθῶσι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΡΩΣ—ΚΩΜΩΔΙΑ.

—Τώρα μάλαμα χτυπᾷ,
Τώρα μάλαμα τρυπᾷ,
Κ' ἡ χρυσὴ μόν' σαΐτιά
Μᾶς ἀνάφτει τὴν φωτιά—

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Τῆς φαντασίας γέννημα· λέξις κενὴ ἐννοίας,
Σχοινοτενής, πολὺφυλλε τοῦ κόσμου κωμῳδία·
Μυθῶδες πλάσμα ποιητῶν, δοχεῖον ἀγυρτείας,
Βαυκάλισμα τῶν καρδιῶν, φλυαριῶν σωρεία,

Ἐρως! Εἰπὲ ποῦ κατοικεῖς; ἂν ἀληθῶς ὁ-
(πάρχεις;

Ἀπηύδῃς τὰ ἔχνη σου ἀναζητῶν εἰς μάτην.
Παντοῦ προσέτρεξα, παντοῦ, ὅπου, μοὶ λέγουν
ἄρχεις,

Καὶ πάντοτε προσέκοφα εἰς ὄθλον, εἰς ἀπάτην.

Ὅποια ἐν τῷ κόσμῳ μας παίζεται κωμῳδία...
Ἐν σ' ἀ γ α π ῶ ὅλ' οἱ θνητοὶ φέρουσιν εἰς τὰ
[χεῖλη·